DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

11 listopada — Nr. 24. — Rok 1928.

T R E Ś Ć:

Do

pracowników Ministerstwa Komunikacji i Kolei Państwowych.

Z pożogi wojennej, po wiekowej walce o wolność, w dniu 11 listopada 1918 r. powróciła do życia Polska Niepodległa.

W tej ważnej dla całej Polski chwili dziejowej pracownik kolejowy, samorzutnie, pełen zapału, z narażeniem życia własnego, pod groźą obcych bagnetów, począł przejmować dworce, przeszkodził wywożeniu lokomotyw i wagonów i współdziałał ofiarnie w dwuletnich przeszło walkach o byt i granice Państwa.

Mimo tych wysiłków i ofiarności, młode kolejnictwo polskie niewiele otrzymało od zaborców. Od podstaw aż do szczytów kolejowej organizacji należało przystąpić do budowy nowego gmachu, dając mu trwałe rodzime podwaliny.

Dziś, spoglądając wstecz ku temu pamiętnemu dniu, widzimy, że koleje polskie osiągnęły już znacznie wyższy poziom swej sprawności, tabor kolejowy wzrósł przeszło trzykrotnie, powstały setki nowych dworców i mostów, wprowadzono szereg ulepszeń technicznych, zbudowano nowe linje kolejowe.

Ten ogrom trudów i znojów ma swe źródło w poświęceniu i działaniu dla dobra Ojczyzny całych rzesz pracowników kolejowych.

Za takie spełnianie obowiązków względem Państwa w najcięższym okresie Jego odtwarzania z okazji Święta Odrodzenia Polski, składam podległym mi pracownikom gorące podziękowanie.

Nie wystarczy jednak, byśmy w tym Uroczystym i Radosnym nam Dniu mówili i myśleli tylko o przeżytych chwilach i dokonanych czynach.

Rany, zadane nam przez długotrwałą niewolę, jeszcze się nie zabliźniły, budowa gmachu Niepodległego Państwa jest dopiero w zaczątku, męczeńskie ofiary naszych braci, ojców i praojców, walczących o wolność, wielokrotnie przewyższają wysiłek, dokonany przez nas, żyjących w atmosferze wolności.

Ci, co odeszli, oczekują od nas równych ofiar na ołtarzu Ojczyzny, a ci, co przyjdą, surowo nas sądzić będą w razie zaniedbania przez nas obowiązków względem odradzającego się Kraju.

Wzywam przeto wszystkich pracowników, by w dziesiątą rocznicę odzyskania Niepodległości ze zdwojoną mocą podjęli dalszą pracę nad utrwaleniem naszej gospodarki państwowej ku wieczystej chwale Najjaśniejszej Rzeczypospolitej.

Minister:

(—) *Inż. Alfons Kühn.*

SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

300.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 września 1928 r.

w sprawie medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

(Monitor Polski Nr. 250 z dnia 29.X. 1928).

Na podstawie art. 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Na pamiątkę dziesięciolecia odrodzenia Państwa Polskiego, które, po przeszło stuletniej niewoli dzięki krwawym wysiłkom na polach walk i niezmordowanej pracy najlepszych swych synów, zostało powołane na nowo do życia, ustanawia się Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

§ 2.

Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości o średnicy 35 mm. wybity jest z bronzu, i posiada na stronie prawej wizerunek głowy Marszałka Józefa Piłsudskiego, na stronie odwrotnej alegorję pracy z napisem: 1918 — 1928.

§ 3.

Medal noszony jest na lewej piersi na wstążce z mory szerokości 38 mm. barwy chabrowej — po Medalu Pamiątkowym za Wojnę 1918 — 1921, a przed orderami i odznaczeniami zagranicznemi.

§ 4.

Prawo otrzymania medalu służy tym, którzy pełniąc nienagannie służbę państwową — wojskową albo cywilną, służbę samorządową albo służbę w innych instytucjach publiczno-prawnych w czasie od dnia 11 listopada 1918 r. do dnia 11 listopada 1928 r.:

a) odbyli czynną służbę wojskową w charakterze wojskowych zawodowych lub niezawodowych lub

b) pełnili faktyczną służbę w urzędach (instytucjach) państwowych, samorządowych, lub w innych instytucjach publiczno-prawnych, a to przez okres conajmniej pięciu lat, licząc służbę określoną w punktach a) i b) łącznie.

§ 5.

Medal nie może być przyznany osobom, które w okresie od dnia 11 listopada 1918 r. do dnia 11 listopada 1928 r. zostały z powodu popełnionych przestępstw ograniczone w używaniu praw obywatelskich, lub też zostały ukarane sądownie za dezercję.

§ 6.

Prawo przyznania medalu przysługuje Prezesowi Rady Ministrów i poszczególnym Ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania. Prezes Rady Ministrów i Ministrowie mogą to uprawnienie przelać na władze podległe.

§ 7.

Osoby, którym prawo do medalu zostało przyznane, nabywają go na koszt własny.

§ 8.

Medal będzie wybity przez Mennicę Państwową.

§ 9.

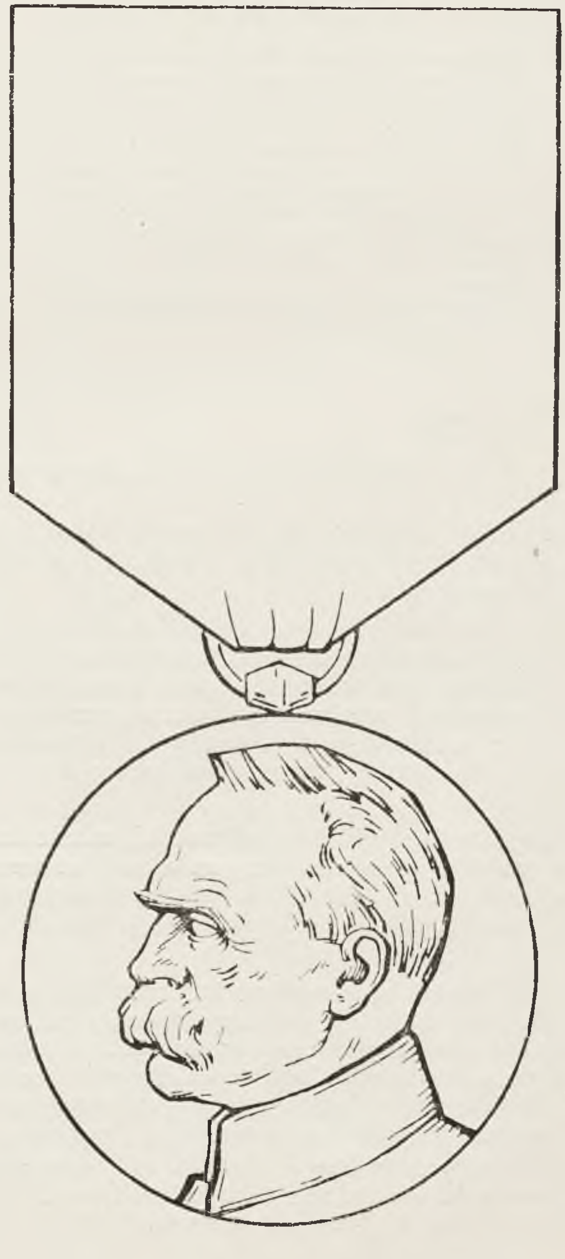
Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz poszczególnym Ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

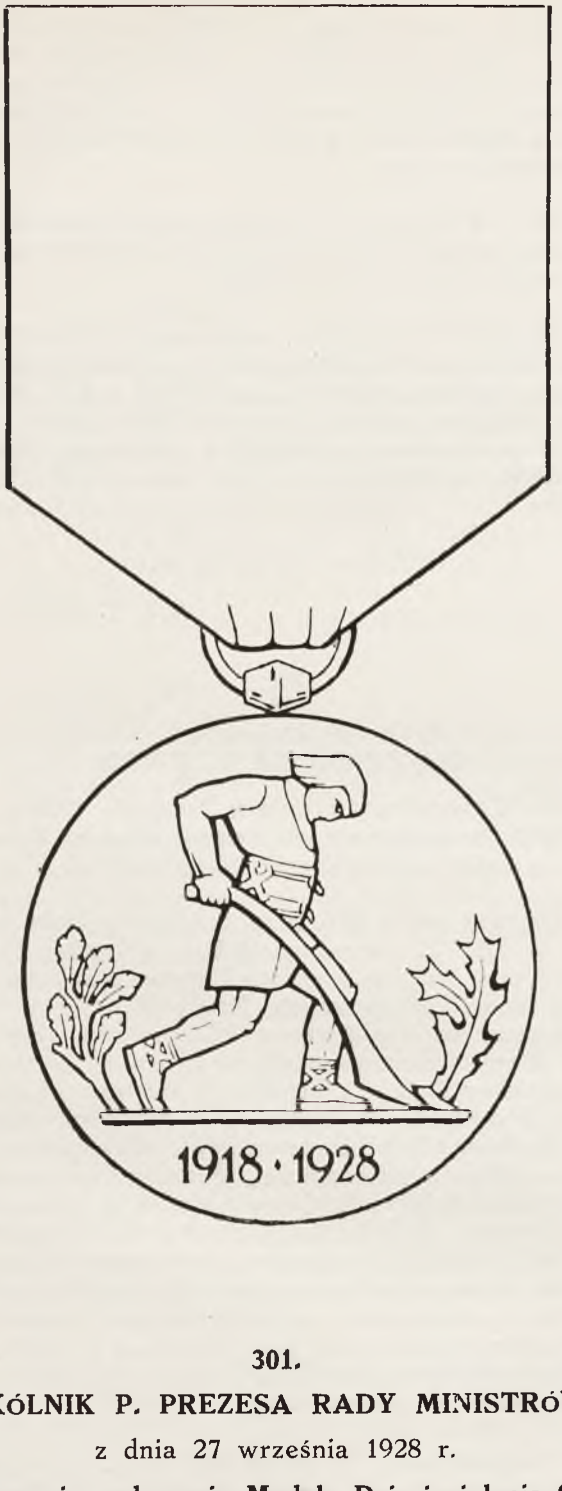
§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *K. Bartel.*

Wzór powiększony.

301.

OKÓLNIK P. PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 września 1928 r.

w sprawie nadawania Medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

(Monitor Polski Nr. 250 z dnia 29.X. 1928).

Do

wszystkich Panów Ministrów

w/m

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27-go września 1928 r. („Monitor Polski" Nr. 237, poz. 543) został ustanowiony medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Przy przyznaniu tego medalu należy mieć na uwadze zwłaszcza postanowienia §§ 4 — 6 wspomnianego rozporządzenia.

I. W szczególności, o ile chodzi o obliczanie czasokresu pięciu lat służby, będącego warunkiem przyznania medalu, to czasokres ten należy obliczać kalendarzowo. Przy obliczaniu czasu służby nie uwzględnia się tych okresów, które w myśl odnośnych przepisów służbowych nie są zaliczalne do czasu służby. O ile obowiązujące przepisy służbowe nie dają dostatecznej podstawy do obliczania czasu służby, właściwi Panowie Ministrowie wydadzą w stosunku do podlegających im względnie podlegających ich nadzorowi funkcjonarjuszów wyjaśnienia co do zaliczalności czasu służby.

Przerwa chociażby nawet dłuższa między jednym rodzajem służby a innym, np. między służbą wojskową a cywilno-państwową lub samorządową, nie stanowi przeszkody do uzyskania prawa do medalu, o ile tylko czas faktycznie pełnionej służby wojskowej i cywilno-państwowej, samorządowej lub w instytucjach publiczno-prawnych wynosił łącznie conajmniej lat 5, licząc do dnia 11 listopada 1928 r.

II. Służbą faktyczną, uprawniającą do otrzymania medalu, jest nietylko służba o charakterze prawno-publicznym, lecz również służba oparta na umowie prawno-prywatnej, w szczególności przeto mogą otrzymać medal państwowi pracownicy kontraktowi.

III. W myśl § 4 rozporządzenia medal może być przyznany jedynie osobom, które pełniły służbę nienagannie. Warunkowi temu nie odpowiadają: a) osoby karane prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwa z chęci zysku, b) osoby, które były karane prawomocnem orzeczeniem komisji dyscyplinarnej za występek służbowy, c) wojskowi zawodowi i niezawodowi, karani podczas pełnienia czynnej służby wojskowej prawomocnym wyrokiem sądu lub dyscyplinarnie za samowolne oddalenie się, d) oficerowie, wykluczeni z korpusu oficerskiego na podstawie prawomocnego orzeczenia oficerskiego sądu honorowego. W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, medal może być na mocy decyzji właściwego Pana Ministra przyznany osobom ukaranym prawomocnem orzeczeniem komisji dyscyplinarnej za występek służbowy. O ile chodzi o funkcjonarjuszów cywilnych, którzy nie podlegają ustawie o państwowej służbie cywilnej, jak również o funkcjonarjuszów samorządowych i instytucyj publiczno-prawnych, wyjaśnienie, jakie okoliczności uważać należy za wykluczające prawo do otrzymania medalu, wydadzą właściwi Panowie Ministrowie w stosunku do podległych im, względnie podlegających ich nadzorowi władz, urzędów i instytucyj. Przy wydawaniu tych wyjaśnień należałoby się kierować zasadą, że popełnienie przez tych funkcjonarjuszy czynów, które z punktu widzenia przepisów o państwowej służbie cywilnej należałoby uważać za występki służbowe, wyklucza pra-

wo do otrzymania medalu. Wojskowym i funkcjonarjuszom, przeciw którym zostało wdrożone postępowanie dyscyplinarne, lub których zawieszono w służbie, nie może być przyznany medal do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego, względnie uchylenia zawieszenia w służbie.

IV. Okolicznością, która niezależnie od przyczyn, wymienionych w punkcie III, wyklucza prawo do otrzymania medalu, jest w myśl § 5 rozporządzenia fakt ograniczenia w używaniu praw obywatelskich na skutek popełnienia przestępstwa. Przestępstwa, powodujące takie ograniczenia, wymienione są w art. 3 punkty 3, 4, 5 i 6 w związku z art. 4 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. — ordynacji wyborczej do Sejmu (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590).

V. Względem osób, pełniących obecnie służbę wymienioną w § 4 rozporządzenia, a określoną bliżej w punktach I i II, uprawnionym do przyznania prawa do medalu jest ten z Panów Ministrów, któremu lub którego nadzorowi dana osoba podlega służbowo. W stosunku do urzędników kontroli państwowej prawo przyznawania medalu przysługuje Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli. W stosunku do urzędników Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej prawo przyznania medalu przysługuje Prezesowi Rady Ministrów.

VI. Względem osób, które pełniły jedną lub więcej służb wymienionych w § 4, a obecnie nie pozostają w żadnym stosunku służbowym, uprawniony do nadania prawa do medalu jest ten z Panów Ministrów, któremu lub którego nadzorowi te osoby ostanio podlegały służbowo. (Np. dana osoba pełniła służbę wojskową przez 2 lata, poczem przez 1 rok pełniła służbę samorządową wreszcie przez 2 lata i 6 miesięcy służbę cywilno-państwową; uprawnioną do nadawania prawa do medalu będzie ta władza cywilno-państwowa, w której uprawniony ostatnio pełnił służbę). O ile chodzi o osoby, które ostatnio pełniły służbę w Kontroli Państwowej, oraz w Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, postanowienia ustępu V. mają odpowiednie zastosowanie.

VII. Przyznanie prawa do medalu z tytułu obecnie pełnionej służby cywilno-państwowej, samorządowej lub w innych instytucjach publiczno-prawnych winno nastąpić z urzędu, przyczem należy je odnotować w dokumentach osobistych, względnie wykazach służby danej osoby.

Przyznanie tego prawa z tytułu poprzednio pełnionej służby następuje na prośbę zainteresowanych, wnoszoną do tej władzy (urzędu, instytucji), w której ostatnio pełnili służbę; osoby te, jak również osoby pełniące obecnie faktycznie służbę, otrzymują zawiadomienie o przyznaniu prawa do medalu według załączonego wzoru.

Bliższe szczegóły co do trybu przyznawania medalu ustalą Panowie Ministrowie we właściwym sobie zakresie działania.

VIII. Za służbę w instytucjach publiczno-prawnych, uprawniającą w myśl § 4 rozporządzenia do otrzymania medalu, uważać należy służbę, stanowiącą jeżeli nie wyłączne, to conajmniej główne zajęcie danego pracownika, a opartą bądź na umowie najmu pracy, bądź też na specjalnych przepisach służbowych.

IX. W myśl § 6 rozporządzenia Panowie Ministrowie mogą swe uprawnienia do nadawaniu medalu przelać na organy podległe.

Projekty okólników, przenoszących to uprawnienie na organy podległe, oraz zawierających rozwinięcie zasad punktów I, II, III VII i VIII niniejszego okólnika, zechcą Panowie Ministrowie przesłać mi do wiadomości przed ich wydaniem. Okólniki te będą w razie potrzeby ogłoszone w „Monitorze Polskim".

Prezes Rady Ministrów:

(—) *K. Bartel.*

302.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Komunikacji z dnia 8 listopada 1928 r. Nr. Pr. 10290/28 w sprawie nadawania Medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1928 r. (Monitor Polski Nr. 237, poz. 543) upoważniam Panów: Prezesów Dyrekcyj Kolei Państwowych, Naczelnika Biura Rozrachunków w Bydgoszczy, Kierownika Przebudowy Węzła Warszawskiego w Warszawie, Dyrektora Budowy Kolei Państwowych Herby — Inowrocław i Bydgoszcz — Gdynia w Bydgoszczy, Naczelnika Budowy Kolei Państwowych Woropajewo — Druja w Wilnie i Naczelnika Budowy Gmachu Dyrekcji Kolei Państwowych w Chełmie do przyznawania Medalu DZIESIĘCIOLECIA ODZYSKANEJ NIEPODLEGŁOŚCI podległym im pracownikom kolejowym (etatowym, kontraktowym, stałym dziennie płatnym i czasowym), odpowiadającym warunkom tego rozporządzenia oraz osobom, które z tytułu poprzedniej służby na Polskich Kolejach Państwowych nabyły prawa do tego Medalu.

Pracownikom, pozostającym obecnie w czynnej służbie kolejowej, przyznanie prawa do Medalu winno nastąpić z urzędu.

Względem osób, które obecnie nie pozostają w stosunku służbowym do kolei, przyznanie prawa do Medalu następuje na pisemne prośby zainteresowanych, a właściwym do nadania Medalu jest ten z Panów Prezesów, któremu te osoby ostatnio służbowo podlegały.

W załączeniu wzór zawiadomienia o nadaniu Medalu.

Dyrekcja Kolei Państwowych

w . . . . . .

Nr. . . . . . .

Do

Pan . . . .

. . . .

w . . . .

Na podstawie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1928 r. (Monitor Polski Nr. 237, poz. 543) i na mocy upoważnienia Pana Ministra Komunikacji z dnia 8 listopada 1928 r. Nr. Pr. 10290/28 przyznaję Pan... prawo do Medalu Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

. . . . dnia . . . . . 1928 r.

Prezes Dyrekcji:

303.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r., o Komisjach Weryfikacyjnych. (przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Osobom, pozostającym wsłużbie państwowej, w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, którym przysługiwało na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 do 436) prawo do zaliczenia do wysługi lat czasu poprzedniej służby państwowej lub samorządowej w b. państwach zaborczych, względnie czasu pracy zawodowej, czas ten może być zaliczony do czasu służby, jeżeli zaliczenia na podstawie wyżej wymienionych ustaw nie dokonano bez winy tych osób, oraz jeżeli osoby te zgłoszą swoje prawa w terminie do dnia 31 grudnia 1928 r.

Art. 2. Celem wykonania niniejszego rozporządzenia utworzone zostaną przy wszystkich władzach naczelnych komisje weryfikacyjne, których skład i tryb postępowania określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 3. Zaliczenie dokonane na podstawie niniejszego rozporządzenia wywiera te same skutki prawne, jak zaliczenie dokonane na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 do 436) z tym wyjątkiem, że nie daje prawa do dodatku za wysługę lat, oraz do różnicy uposażenia za czas do dnia 31 grudnia 1928 r.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

304.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r., o utworzeniu Komisyj Weryfikacyjnych. (przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 776).

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Komisjach Weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem wykonania postanowienia art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o komisjach weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) tworzy się przy władzach naczelnych komisje weryfikacyjne.

§ 2. Komisje weryfikacyjna składa się z przewodniczącego i czterech członków. Przewodniczącego, trzech członków i zastępców członków powołuje kierownik właściwej władzy naczelnej z pośród urzędników władzy naczelnej, wyznaczając zarazem zastępcę przewodniczącego z grona członków, jednego zaś członka i jego zastępcę powołuje Minister Skarbu z pośród urzędników Ministerstwa Skarbu.

W skład komisji weryfikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych wchodzić mogą zamiast urzędników oficerowie, pełniący służbę w Ministerstwie.

§ 3. Osoby, ubiegające się o zaliczenie im poprzedniej służby, lub pracy w myśl art. 1 wyżej powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) winny wnieść do dnia 31 grudnia 1928 r. w drodze służbowej należycie udokumentowane podanie do komisji weryfikacyjnej, udowadniając, że że bez ich winy nie dokonano zaliczenia na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 436).

Władza przed przesłaniem podania do komisji weryfikacyjnej, bada w razie potrzeby okoliczności, przytoczone w podaniu na dowód, że weryfikacji nie dokonano poprzednio bez winy proszącego.

§ 4. Do podania należy dołączyć wszelkie potrzebne dokumenty, zawierające dowody służby i pracy, o której zaliczenie chodzi. Jako dowody służby państwowej (tak cywilnej, jak i wojskowej) i samorządowej w państwach zaborczych oraz pracy zawodowej uważa się oryginalne dokumenty służbowe (pisma nominacyjne, wykazy stanu służby i t. p.) i uwierzytelnione sądownie lub notarjalnie ich odpisy, oraz oryginalne zaświadczenia władz, urzędów, instytucyj i korporacyj, wydane na podstawie aktów urzędowych.

W wyjątkowych wypadkach, gdy dostarczenie wyżej wymienionych dowodów z powodu ich zaginięcia, lub zniszczenia jest niemożliwe, mogą być przedstawione zaświadczenia przynajmniej dwóch wiarogodnych świadków. Świadkami mogą być tylko osoby, które razem z ubiegającym się o zaliczenie pracowały, albo przynajmniej równocześnie z nim mieszkały w tej samej miejscowości. Zaświadczenie stwierdzać winno z zupełną ścisłością czas służby lub pracy, oraz jej rodzaj, a co do świadków zawierać wyjaśnienie, na jakiej podstawie mogą stwierdzić dane zawarte w zaświadczeniu. Podpisy świadków winny być uwierzytelnione sądownie, lub notarjalnie, podpisy zaś świadków pozostających w służbie państwowej mogą być uwierzytelnione przez władzę służbową.

Komisja weryfikacyjna bada złożone podania i dołączone dowody. W razie wątpliwości co do wiarogodności złożonych dowodów, a także o ile uzna je za niewystarczające komisja wzywa ubiegającego się o zaliczenie za pośrednictwem jego władzy służbowej do przedłożenia dalszych dowodów, względnie uzupełnienia już złożonych.

W razie potrzeby może komisja zwrócić się do władzy właściwej o przeprowadzenie dochodzeń celem stwierdzenia, lub wyjaśnienia pewnych okoliczności lub faktów.

§ 5. Z poprzedniej służby państwowej, lub samorządowej i pracy zawodowej można zaliczyć najwyżej 20, przyczem czas służby państwowej w b. państwach zaborczych winien być, o ile nie przekracza lat 20 zaliczony w pełni.

Praca zawodowa może być zaliczona tylko wówczas, jeżeli była wykonywana, jako zawód główny, bez względu na to, czy za płacę było płacone wynagrodzenie, czy nie, oraz jeżeli praca ta dała rzeczywiście ubiegającemu się o jej zaliczenie doświadczenie i kwalifikacje, uzdalniające go do pełnienia służby państwowej.

Czas pracy zawodowej można zaliczyć dopiero od chwili ukończenia 18 roku życia.

§ 6. Po ustaleniu, że weryfikacji nie dokonano na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 436) bez winy proszącego, po zbadaniu złożonych dowodów, oraz wyniku ewentualnie przeprowadzonych dochodzeń, komisja weryfikacyjna poweźmie uchwałę co do zaliczenia poprzedniej służby, względnie pracy, zaznaczając oddzielnie, jaką ilość lat zalicza się z czasu służby państwowej, samorządowej i pracy zawodowej.

Uchwały komisji weryfikacyjnej zapadają bezwzględną większością głosów. Przewodniczący głosuje na końcu. Uchwały komisji weryfikacyjnej są ostateczne. Członek komisji powołany przez Ministra Skarbu, ma prawo założyć przeciw uchwale komisji protest, który rozstrzyga kierownik właściwej władzy naczelnej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Z posiedzeń komisji spisuje się protokół, który podpisuje przewodniczący i wszyscy członkowie komisji.

Komisja weryfikacyjna podaje uchwałę swą do wiadomości władzy, przy której istnieje, przesyłając jej równocześnie akta sprawy. Władza naczelna, o ile chodzi o funkcjonarjusza, pełniącego przy niej służbę, sporządza dla aktów odpisy dokumentów, złożonych w oryginale, lub zatrzymuje złożone odpisy wierzytelne, a treść uchwały podaje do wiadomości funkcjonarjuszowi, zwracając mu oryginalne dokumenty i wydając równocześnie zarządzenia co do wymiaru uposażenia.

O ile chodzi o inne osoby władza naczelna przesyła w tym celu zawiadomienie o uchwale komisji, wraz z aktami władzy bezpośrednio podległej.

§ 7. Postanowienia § 5 nie mają zastosowania do sędziów i prokuratorów, którym zalicza się czas poprzedniej służby państwowej i pracy zawodowej według zasad, określonych w art. 22 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 436).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
D. Konarzewski

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Świtalski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

305.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 listopada 1928 r. Nr. I/18145/2/25 w sprawie utworzenia Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji.

W wykonaniu postanowień art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o komisjach weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. o utworzeniu komisyj weryfikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 776) tworzę Komisję Weryfikacyjną przy Ministerstwie Komunikacji.

Komisja Weryfikacyjna przy Ministerstwie Komunikacji rozpatrywać będzie podania urzędników i funkcjonarjuszów niższych Ministerstwa Komunikacji oraz etatowych pracowników Polskich Kolei Państwowych, ubiegających się o zaliczenie im do czasu służby poprzedniej służby lub pracy zawodowej w myśl art. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 368).

Departamenty i Wydziały samodzielne Ministerstwa Komunikacji oraz Dyrekcje Kolei Państwowych i Urzędy podległe bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji będą przesyłać o ile możności zbiorowo Komisji Weryfikacyjnej przy Ministerstwie Komunikacji wnoszone we właściwym terminie (do 31 grudnia 1928 r.) drogą służbową podania, po zbadaniu, czy odpowiadają one warunkom, wymienionym w § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 776). Podania niekompletne należy zwrócić do uzupełnienia; jako termin wniesienia podania uważa się dzień wniesienia podania po raz perwszy. Do podań należy każdorazowo dołączyć ich spis według dokładnie wypełnionego załączonego wzoru w 2 egzemplarzach.

Jeden egzemplarz wykazu stanowić będzie protokół komisji weryfikacyjnej, drugi ma służyć do powiadomienia Departamentów i Wydziałów samodzielnych Ministerstwa Komunikacji, Dyrekcyj Kolei Państwowych i urzędów podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji o uchwałach powziętych w Komisji.

Na podstawie powyższych uwiadomień władza naczelna, o ile chodzi o funkcjonarjusza pełniącego przy niej służbę, Dyrekcje Kolei Państwowych i urzędy podległe bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, o ile chodzi o pracownika P. K. P., podają treść uchwały Komisji Weryfikacyjnej do wiadomości interesowanych i wydają równocześnie zarządzenia co do wymiaru uposażenia. Osoby ubiegające się o zaliczenie poprzedniej służby lub pracy zawodowej winny dołączyć do podań dla użytku władzy prócz przedstawionych dokumentów oryginalnych lub ich wierzytelnych odpisów, odpisy (nieuwierzytelnione) wszystkich załączników podania, które po porównaniu przez Komisję z oryginalnemi dokumentami lub wierzytelnemi ich odpisami należy pozostawić stale w aktach.

Imię i nazwisko	Tytuł służbowy	Ilość załączników podania		Proponowany do zaliczenia oraz zaliczony do czasu służby czas poprzedniej służby																				Razem			Uwagi (ewentualne zastrzeżenia co do okoliczności przytoczonych na dowód, że weryfikacji nie dokonano poprzednio bez winy proszącego
				kolejowej w b. państwach zaborczych					państwowej wzgl. samorządowej w b. państwach zaborczych					wojskowej					pracy zawodowej								
				od	do	lat	mies.	dni	od	do	lat	mies.	dni	od	do	lat	mies.	dni	od	do	lat	mies.	dni	lat	mies.	dni	
			*) czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								
			czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								
			czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								
			czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								
			czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								
			czas proponowany do zaliczenia																								
			czas zaliczony																								

czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		
czas proponowany do zaliczenia		
czas zaliczony		

*) rubrykę górną wypełni Dyrekcja, rubrykę dolną Komisja Weryfikacyjna.

306.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 listopada 1928 r. Nr. I. 20931/1/28 w sprawie stosowania ustawy o amnestji z dnia 22/VI 1928 r.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 70 z 14 lipca b. r. ogłoszoną została ustawa z dnia 22 czerwca b. r. o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie.

Ustawa ta weszła w życie z dniem jej ogłoszenia, t. j z dniem 14 lipca b. r.

Oprócz przestępstw należących do właściwości sądów karnych objęte są amnestją także przestępstwa należące do właściwości władz administracyjnych, a w szczególności również przestępstwa służbowe, popełnione przed 3 maja 1928 r. o ile one w tym dniu były ukończone. Natomiast zastosowaniu amnestji nie stoi na przeszkodzie to, iż karę za powyższe przestępstwa orzeczono po dniu 3 maja 1928 r. (art. 18 ust. 1).

Z przestępstw służbowych objęte są amnestją wykroczenia porządkowe bez względu na rodzaj i wymiar kary.

Dla wykroczeń porządkowych ustawa przewiduje abolicję (art. 7 pkt. a); postępowania zatem w tych sprawach nie należy wdrażać, a wdrożone należy umorzyć.

Również ustawa darowuje kary porządkowe, orzeczone a w całości lub w części niewykonane bez względu na ich rodzaj i wymiar oraz naganę, jako karę dyscyplinarną.

Natomiast ustawa nie przewiduje abolicji dla przestępstw dyscyplinarnych, choćby spodziewać się należało jedynie nagany, — wobec czego sprawy dyscyplinarne należy prowadzić aż do wydania prawomocnego orzeczenia. Jeżeli zatem orzeczenie I instancji, opiewające naganę nie stało się prawomocnem z powodu niezatwierdzenia lub wniesienia odwołania i sprawa przechodzi do instancji wyższej, w takim razie z zastosowaniem amnestji należy czekać do prawomocnego ukończenia sprawy w II instancji, jako instancji ostatecznej.

Amnestji nie stosuje się do przestępstw wymienionych w art. 9 ustawy o amnestji m. i. do przestępstw, popełnionych przez funkcjonarjuszy na szkodę Skarbu Państwa lub wymienionych w art. 9 pkt. 1 instytucyj.

Jako takie przestępstwa rozumieć należy te, które popełniono z zamiarem wyrządzenia szkody Skarbowi Państwa wzgl. tym instytucjom.

Natomiast nie są wyłączone z pod amnestji przestępstwa, które spowodowały wprawdzie szkodę Skarbowi Państwa, jednak popełnione zostały bez złego zamiaru (np. t. zw. przestępstwa ruchowe).

Ponieważ amnestją nie są objęte kary dyscyplinarne z wyjątkiem kary nagany, przeto też amnestja nie uchyla niezdolności, będącej skutkiem skazania dyscyplinarnego, o ile nie orzeczono nagany.

Natomiast niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania, uzasadniona jakiemikolwiek przepisami lub kary dodatkowe na czci ustają, w wypadkach wymienionych w art. 11 ustawy, z chwilą odcierpienia kary. Jeżeli zaś karę według postanowień ustawy o amnestji całkowicie darowano, niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania nie powstaje.

Art. 12 ustawy zawiera postanowienie, którego nie było w poprzedniej ustawie o amnestji z r. 1923, że w wypadkach, wymienionych w art. 11 ustawy, o ile karę w chwili wejścia w życie ustawy o amnestji w całości już wykonano, to niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania lub kary dodatkowe na czci, ustają z chwilą wejścia w życie ustawy o amnestji, t. j. z dniem 14 lipca b. r.

Postanowienie powyższe ma na celu zapobiec ze względów słuszności temu, by przestępca, który karę odcierpiał przed wejściem w życie ustawy o amnestji, nie był pod względem darowania skutków skazania w gorszej sytuacji od przestępcy, który jej jeszcze nie odcierpiał wcale lub w części.

Z chwilą ustania niezdolności skazany odzyskuje tylko zdolność ponownego ubiegania się o utracone prawa. Natomiast restitutio in integrum z mocy samej ustawy nie powstaje.

Art. 13 ustawy wyklucza jednak w pewnych wypadkach darowanie kar dodatkowych i skutków skazania, gdy to oddziaływałoby ujemnie na organizm armij lub pociągnęłoby świadczenia ze strony Państwa lub samorządów.

Co do czynników stosujących amnestję, to z uwagi na postanowienia art. 18 i 19 ustawy, amnestję w odniesieniu do pracowników kolejowych stosować będą Dyrekcje o ile jej nie zastosowano już przy wydaniu orzeczenia, co mogłoby mieć miejsce tylko w II instancji.

Zażalenia przeciw decyzjom w sprawie stosowania amnestji rozstrzyga ostatecznie Ministerstwo Komunikacji.

307.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 listopada 1828 r. Nr. I. 20894/2/28 w sprawie rozszerzenia praw do umundurowania.

Uwzględniając częściowo wnioski Dyrekcji oraz prośby pracowników P. K. P. w sprawie rozszerzenia praw do umundurowania zarządzam z ważnością od 1 września 1928 r. wydawanie niżej wymienionym kategorjom pracowników następujących ubiorów służbowych·

A). Za zwrotem 25% kosztów skarbowych.

I). Pełnego umundurowania t. j. czapki, kurtki mundurowej i płaszcza mundurowego:

1) mostowniczym,
2) drużnikom mostowym,
3) dyspozytorom ruchu,
4) telegrafistom
5) spisywaczom wagonów,
6) lampiarzom,
7) ekspedytorom, kasjerom stacyjnym, kasjerom bagażowym i biletowym,
8) kierownikom biur wagonowych i kontrolerom wagonów,
9) pisarzom cedul ładunkowych,
10) elektromonterom, monterom sygnalizacji i elektromechanikom sygnalizacji,
11) zawiadowcom odcinków sygnałowych i nadzorcom przewodów,
12) stróżom nocnym i zbrojnym strażnikom kolejowym.

II). Czapek:
Stałodziennym robotnikom w magazynach towarowych i służby drogowej.

III). Ciepłych kurtek:
Starszym elektromonterom i elektromonterom.

B). Z inwentarza:

Fartuchów skórzanych kowalom służby warsztatowej, drogowej i parowozowej.

Dyspozytorzy ruchu, ekspedytorzy, kasjerzy stacyjni bagażowi i biletowi, kierownicy biur wagonowych, nadzorcy przewodów i zawiadowcy odcinków sygnałowych otrzymują umundurowanie z najlepszych gatunków sukna; mostowniczy i telegrafiści ze sukna przeznaczonego dla służby konduktorskiej, pozostali zaś pracownicy ze sukna zwykłego.

Ponadto zwalniam pracowników przeniesionych na emeryturę lub też na inne stanowiska służbowe, na których nie mają prawa do umundurowania od uiszczania dopłat za mundury, o ile uiścili opłatę w wysokości 25% kosztów skarbowych.

To samo dotyczy rodzin pozostałych po zmarłych pracownikach.

308.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 października 1928 Nr. I/18611/2/28 w sprawie dodatku dla pracowników kolejowych za służbę w porze nocnej.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 21 września 1928 r. uchwaliła:

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 924) uchwala się co następuje:

§ 1. Pracownicy kolejowi, którzy według ustalonego podziału pracy pełnią służbę okresowo (w kolejce) w porze nocnej między 22 a 6 godziną, co najmniej przez 3 godziny pełnowartościowej pracy, otrzymują za każdą w służbie spędzoną noc osobny dodatek.

§ 2. Czas trwania służby w porze nocnej, wymagany do przyznania dodatku za służbę nocną, oblicza się w zależności od rodzaju czynności odnośnych pracowników.

§ 3. Dodatki za służbę nocną otrzymują pracownicy wykonywujący czynności:

1) w służbie eksploatacyjnej: dyżurnego ruchu, dyspozytora ruchu, telegrafisty, telefonisty, kancelisty technicznego przy dyżurnym ruchu, starszego ustawiacza, ustawiacza, starszego przetokowego, przetokowego, nastawniczego, starszego zwrotniczego, zwrotniczego, kasjera biletowego i bagażowego, starszego magazyniera i magazyniera, biletera, dyspozytora drużyn konduktorskich, spisywacza wagonów, agenta handlowego, pełniącego czynności zdawczo odbiorcze na stacjach granicznych, kalkulanta i taksatora ekspedycji towarowych, sytuatora, pełniącego czynności spisywacza cedul lub spisywacza wagonów, starszego stacyjnego i stacyjnego, pełniącego czynności kredowacza i nalepiacza, spisywacza i kontrolera plomb, deklaranta celnego i pomocnika deklaranta ajencji celnej,

2) w służbie mechanicznej: dyspozytora parowozowni, starszego rewidenta i rewidenta wagonów, maszynowego, starszego palacza i palacza parowozowni, palacza stałych kotłów, telefonisty w parowozowniach i smarownika stacyjnego,

3) w służbie drogowej: dróżników, obsługujących posterunki blokowe i odstępowe,

4) w służbie elektrotechnicznej: maszynisty i palacza elektrowni, elektromontera i montera.

Pracownicy, wykonywujący inne czynności, wyżej nie wymienione, nie otrzymują dodatku za służbę nocną. Nie otrzymują go także pracownicy, którzy pobierają osobne wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, których stałą czynnością jest tylko wykonywanie służby w porze nocnej, oraz którzy za czas służby przy pociągach, względnie na parowozie, pobierają osobne dodatki (godzinowo-kilometrowe).

Pracownicy, pobierający diety, nie są wyłączeni o dodatku za służbę nocną, o ile pełnią czynności wyżej wymienione, oraz o ile zachodzą warunki, przewidziane w § 1 niniejszej uchwały.

§ 4. Dodatek za służbę nocną wynosi:

a) dla dyżurnych ruchu, którzy samodzielnie wysyłają lub przepuszczają w porze nocnej codziennie kursujących co najmniej 12 pociągów na linji jednotorowej lub co najmniej 18 pociągów na linji dwutorowej — po 2 zł. za noc,

b) dla innych dyżurnych ruchu, którzy samodzielnie wysyłają lub przepuszczają w porze nocnej pociągi, dla dyspozytorów ruchu, dyspozytorów parowozowni oraz starszych ustawiaczy — po 1 zł. 50 gr. za noc.

c) dla dyspozytorów drużyn konduktorskich, telegrafistów, telefonistów, ustawiaczy nastawniczych, starszych zwrotniczych, kasjerów biletowych i bagażowych, starszych magazynierów i magazynierów, kancelistów technicznych, agentów handlowych na stacjach granicznych, kalkulantów i taksatorów ekspedycji towarowych, sytuatorów pełniących czynności spisywaczy ceduł, starszych rewidentów i rewidentów wagonów, maszynowych, maszynistów elektrowni, elektromonterów, monterów i pracowników, pełniących czynności deklarantów celnych — po 1 zł. 10 gr. za noc,

d) dla starszych przetokowych i przetokowych, zwrotniczych, bileterów, spisywaczy wagonów, sytuatorów, pełniących czynności spisywaczy wagonów, starszych stacyjnych i stacyjnych, pełniących czynności kredowaczy, nalepiaczy, spisywaczy i kontrolerów plomb, starszych palaczy i palaczy parowozowni, palaczy stałych kotłów, palaczy elektrowni, smarowników stacyjnych, dróżników, obsługujących posterunki blokowe i odstępowe — po 90 gr. za noc.

§ 5. Pracownicy zatrudnieni na obszarze W. M. Gdańska otrzymują te dodatki w guldenach gdańskich według stosunku 1 zł. równy gd. gd.

§ 6. Dodatki za służbę nocną wypłaca się co miesiąc zdołu na podstawie wykazów sporządzonych przez odnośne urzędy.

§ 7. Uchwała niniejsza obowiązuje od 1 dnia miesiąca następującego po zapadłej uchwale Rady Ministrów.

Dyrekcje kolei wydadzą dalsze zarządzenia celem wypłaty tego dodatku.

Równocześnie z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, t. j. z dniem 1 października 1928 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Kolei z dnia 3 kwietnia 1925 r. Nr. I/5660/2/25 (Dz. Urz. M. K. z 1925 r. Nr. 4, poz. 10) i rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 28 stycznia 1927 r. Nr. I/1312/2/27 (Dz. Urz. M. K. z 1927 r. Nr. 1, poz. 9) w sprawie powyższej.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 43703. 8.XI.28. 8.000.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1928 wynosi zł. 8.— półroczna zł. 4.— kwartalna zł. 2.—

Pojedyńczy numer — groszy 50.